

Beste medeparochianen,
broeders en zusters,

We hebben vandaag een prachtig evangelie.
Het is bijna als een schitterend openingsakkoord
van een grote symfonie.
Het is namelijk het eerste wonderteken
dat Jezus verricht in het evangelie van Johannes.
En dat op een bruiloft.
Op een feest.
Als de wijn dreigt op te raken,
is het Jezus die water in wijn verandert.
Want het feest moet doorgaan.
Dat is het openingsakkoord van het evangelie van vandaag:
Feest.

Maar wat is het beeld dat de mensen hebben
van de kerk, van ons geloof?
Is dat ook het beeld van een feest?
Nou, de kerken lopen leeg.
Kerken worden zelfs gesloten.
Er is verdeeldheid, ruzie, polarisatie.
Mensen zien het geloof als een achterhaald instituut.
Niet meer van deze tijd.
Roept onze kerk dan nog het beeld op van een feest?
Een feest van Gods liefde voor de mensen?

Toch zit dat besef van feest altijd nog wel
ergens diep in onze katholieke genen.
Wij voelen toch nog ergens aan
dat het geloof een feest moet zijn.
Ik herinner me nog goed
hoe een klasgenootje van mij
van de middelbare school,
-hij ging later Nederlands studeren-
eens terugkwam van een vakantie in Oostenrijk.
En hij was helemaal onder de indruk
van de schoonheid van al die barokke kerken

met al die rijk versierde altaren.
En hij zei: 'Maar hoe moet je dat nou
in woorden uitdrukken!'
En toen zei hij ineens:
'Nou weet ik het! Als je zo'n kerk binnenloopt,
dan 'juicht' zo'n altaar je tegemoet!'
Mooi, hè!
'Dan 'juicht' zo'n altaar je tegemoet.
Feest.
De schoonheid en de rijkdom van Gods liefde.

Laten we nu eens gaan kijken naar een paar opvallende
details uit dit evangelieverhaal.
Het eerste dat mij namelijk opvalt is,
dat het verhaal begint, niet met Jezus,
maar met Maria.
Hooft u maar.
Er was een bruiloftsfeest, waarbij de moeder van Jezus
aanwezig was.
Punt. Einde zin!
Zo begint het evangelieverhaal van vandaag.
Een bruiloftsfeest, waarbij de moeder van Jezus aanwezig was.
Eerst het volle licht op de moeder van Jezus, Maria.
En dan in de volgende zin staat er pas:
En uitgenodigd waren ook
Jezus en zijn leerlingen.
Maar hier komt dus de moeder van Jezus
op de eerste plaats.
Maria.

En het is ook Maria die als eerste ontdekt
dat de wijn op is.
Moeders en vrouwen zien dat vaak eerder
dan wij mannen, denk ik wel eens.
En zo gaat Maria naar Jezus toe.
Heel mooi, vind ik zelf.
En ze zegt tegen Jezus:
'Ze hebben geen wijn meer.'

En nu krijgen we een heel eigenaardige reactie.
Ik hoorde eens een preek van collega pastor Ans Dekker,
zelf natuurlijk een moeder,
en ze zei:
Het was alsof Maria haar zoon
een duwtje moest geven
de goede richting in.
Zoiets als: 'Doe maar, je kunt het!'
Nou dat is natuurlijk een prachtige uitleg,
zeker vanuit het perspectief van een moeder.

Maar ik, als zoon, zie daar toch ook nog
iets anders in.
Het is alsof Jezus eerst nog
een soort statement moest maken.
Alsof hij eerst nog even heel duidelijk
zijn positie moest innemen.
Zoiets als: Ja, je kunt me wel een zetje geven,
maar uiteindelijk is God mijn Baas.
Uiteindelijk is God mijn Werkgever,
God geeft mij zijn opdrachten.
En God bepaalt de tijd der dingen.
In het evangelie lezen we het zo:
'Vrouw, is dat soms uw zaak?
Nog is mijn uur niet gekomen.'

En weet ik wat ik nu het bijzondere vind?
Maria is totaal niet uit het veld geslagen
door dit toch wel wat eigenaardige antwoord.
Integendeel, ze heeft nog steeds
het volle vertrouwen in haar zoon Jezus.
Voor de volle honderd procent.
Hooft u maar wat zij tegen de bedienden zegt:
'Alles wat Hij u zegt, doe dat.'
Hooft u het blindelingse vertrouwen.
En niet zoiets als:
'Bedienden, dit wordt waarschijnlijk

het eerste wonder van mijn zoon.
Hij is misschien nog een beetje onzeker.
Maar kijk maar. Het zal allemaal wel goed komen.'
Nee, Maria laat hier haar blindelings vertrouwen
in haar zoon zien.
'Wat Hij u ook zegt, doe dat.'

En dan gebeurt dat schitterende wonder.
Jezus verandert water in wijn.
En niet zomaar wijn.
Het blijkt zelfs nog betere wijn te zijn,
dan de gastheer zelf in huis had gehaald
voor dat bruiloftsfeest.
En zo zegt de tafelmeester tegen de bruidegom:
'Iedereen zet eerst de goede wijn voor
en wanneer men eenmaal goed gedronken heeft
de mindere.
U hebt de goede wijn tot nu toe bewaard.'
En toch is dat het evangelie.
De beste wijn wordt voor het laatst bewaard.
Het beste moet nog komen.

In Vogelenzang hebben ze 70 tegeltjes
laten beschrijven door parochianen.
En ik mocht er ook één beschrijven.
En ik schreef daar op,
naar aanleiding van het evangelie van vandaag:
'Het beste komt nog!'
En daar geloof ik ook echt in.
Oké, ze gaan bij ons de Jozefkerk sluiten.
En toch geloof ik ondanks dat alles:
'Het beste moet nog komen!'

En dan tot slot nog het laatste zinnetje
van dit evangelie van vandaag:
Ik lees het u voor:
'Daarna daalde Jezus af naar Kafarnaüm,
Hijzelf en zijn moeder,

de broeders en zijn leerlingen.'
Hooft u nu de volgorde:
Jezus en zijn moeder.
Nu komt Jezus dus op de eerste plaats,
en dan volgt zijn moeder, de broeders en zijn leerlingen.

Dat was mij nog nooit zo opgevallen.
Het was, eerlijk gezegd, voor het eerst
dat ik dat nu zag.
Maar nu begin ik ook in te zien
hoe veelzeggend dit is.
Wij houden van Maria,
maar wij knielen voor Jezus.
Jezus komt op de eerste plaats.
De protestanten hebben lange tijd
niets van Maria willen weten.
Nu komt daar gelukkig wat verandering in.
Maar wij, als katholieken, hebben altijd van Maria gehouden.
Maar de volgorde voor ons is nu wel:
Eerst komt Jezus en dan zijn moeder.
Zo zien we op dit feest twee veranderingen!
Water wordt wijn.
En de volgorde Maria Jezus wordt nu
eerst Jezus en dan Maria.
Amen.